

אנשים לא מאמינים בעצמם שהם כיכר זהב וכל שכן לא מאמינים בילדיהם ולא בבני זוגם שהם כיכר זהב, אבל זה חלק בלתי נפרד מדרך הבעש"ט.

מתוך השיחה

"הדרך אל כיכר הזהב שבך"

כולם רוצים אור בבית.

כולם רוצים שלום, שמחה, חיבור.

אבל הדרך לשם - היא מקשה זהב.

אי אפשר לברוא מנורה בלי כאבים, בלי נפילות, בלי מקיש בקורנס.

גם משה רבנו התקשה - אז מה נגיד אנחנו?

רק מי שמוכן לראות את עצמו באמת, עם כל הכישלונות והחולשות, זוכה לגלות את כיכר הזהב שבתוכו.

וזה כל הסיפור של בניית בית, של חינוך ילדים, ושל העבודה הפנימית שלנו.

צעד ראשון בבניין חדש

"וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחה מקשה היא כמראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה".

וזה מעשה המנורה, אומר רש"י "הראהו הקב"ה באצבע לפי שנתקשה בה". משה רבנו מתקשה בעשיית המנורה. ממשיך רש"י "לשון דא לדא נקשן" "עשת של כיכר זהב הייתה ומקיש בקורנס" -היו לוקחים כמו פטיש ומקשים על גוש הזהב. "וחותך בכשיל" - לוקח סוג של סכין שאיתו חותכים זהב וחותך בכשיל "לפשט איבריה כתיקונן" - הוא היה צריך להוציא שבעה קנים לצורך כך חתך בכשיל לפשט איבריה כתיקונן. "ולא נעשית איברים איברים על ידי החיבור".

וזה מעשה המנורה, רש"י - "הראהו הקב"ה באצבע לפי שנתקשה בה".

תיקון המידות, אלו קני המנורה שבע מידות. לקחת את האישיות שלי ולבנות אותה, להיות בעל טוב, להיות אישה טובה.

רבותי, כשאתה מקים בית, אתה רק מתחיל את

העבודה. זה לא קל, זו לא לחיצה על כפתור. עבודת המידות, בניית הבית מצריכה עבודה. התקשה משה, אל תחשוב שזה קל, קשה לעבוד על המידות.

אפילו משה רבינו התקשה בה והיה צריך שה' יראה לו "וזה מעשה המנורה".

אם לא קשה - לא בנית

"התקשה משה" - אם אתה לא מתקשה, סימן שזו לא מנורה. "הראה לו הקב"ה באצבע לפי שהתקשה בה". קשה - סימן שאתה עושה את המנורה. לא קשה -לא עשית מנורה.

אלו דברים שכל יהודי צריך לשמוע אותם כדי לדעת אותם.

לפעמים אנו רואים ברחוב זוג שנראים כזוג יונים, אתה מסתכל עליהם ואומר לעצמך, "איזה כיף להם, נראה שהכל חלק..." טעות. אם הכל חלק, אין שם מנורה. בנוסף, מה שנראה לך ורוד בחוץ זה לא אומר שזה ורוד גם בבית. התהליך לא פשוט בכלל.

ואני רוצה לומר לכם שיש הרבה זוגות רציניים שמבינים שזה לא כל כך פשוט והם הולכים להדרכה. הבעל אומר לאשתו "אשתי היקרה, חשוב לי שלום הבית שלנו, אני רואה שאנחנו לא כל כך מסתדרים, כל השיחות שלנו בתור מאורסים לא מחזיקות מעמד, אני רוצה שנלך ליעוץ זוגי". גם היא הייתה בחורה עם ראש על הכתפיים אמרה לו "אתה צודק, הבית שלנו חשוב מהכל".

הזוג, ברוך ה', הלך ליעוץ זוגי וקיבל כמה כלים. זה אולי עזר לתקופת מה ושוב החלו הוויכוחים. "וזה מעשה המנורה", אומר רש"י לפי שנתקשה בה. אח"כ עוברים למקשה זהב.

התליך שובנה בעשיה

"מקשה זהב" פירושו שהניסיונות שהיו לנו קודם להגיע למצב של מנורה לא צלחו. ואנו מחפשים מה כן יביא אותנו למצב של מנורה. זאת אומרת, קודם נותנים לך לנסות את כל הדרכים והאפשרויות שיש בפניך, לך ליעוץ הזה, לך למדריך הזה, תקרא את הספר על שלום בית, תקרא, תלמד, תנסה. קודם תנסה. למה? כדי שתראה שאתה לא יכול. שזה לא עובד. ואז מגיע השלב שנקרא מקשה זהב.

רש"י כותב: "לשון דא לדא נקשן" "עשת של כיכר זהב הייתה ומקיש בקורנס".

"מקיש בקורנס" - מקיש בפטיש. מגיע שלב בחיים שאתה מתחיל לחטוף עם הפטיש. אתה מרגיש פטישים בראש. מגיע שלב שאתה מנסה לעשות מנורה, מנסה להיות בן אדם, מנסה להיות נחמד, היא מנסה לבוא לקראתך, לא רק שזה לא הולך אלא מסתבך יותר.

"דא לדא נקשן", פטישים בראש. מקיש בקורנס, אתה מרגיש שדופקים לך בראש והעסק הולך

ומסתבך הולך ומתעצם.

יכול להיות שיהיו כאלה שיגידו, "על מה הרב מדבר? זה לא עד כדי כך, למה סתם לנפח?" צודק. יכול להיות שאצלך בבית זו לא מנורה שבעת קנים אלא מנורת לילה. משהו קטן, שמים בשקע וזהו. מי שהבית שלו מנורת לילה, לא יעבור את מה שאני אומר. אבל מי שרוצה מנורה בבית המקדש, שבעה קנים, זהו התהליך שאני מדבר עליו.

מתחילים לעבור כאבים, לא הולך, יש חוסר הבנה, חוסר תקשורת, לא מסוגל לישון בלילה, אין לך שקט נפשי, שניהם אומרים "לא מבינים אותי". מה עושים?

כאב שמוכיל לצמיחה

הכאבים שאנחנו עוברים הם הקריאה של בורא עולם לאדם, הם ההכנה לקראת הדרך הנכונה. איך אתה יודע שעכשיו מזמינים אותך לבוא למופע אמיתי? כשיש "מקיש בקורנס".

הכאבים הם הכלי, הם ההזמנה שבה ה' מגלה לך -"בני היקר, הריני מזמין אותך לאירוע המרכזי, לדרך הנפלאה והמיוחדת שאני רוצה ללמד אותך".

מי שלא חווה כאבים עדיין לא קיבל את ההזמנה לעלות לאירוע, להיכנס לאולם ששם בורא עולם נותן לך את הכלים הנכונים לבנות את האישיות שלך.

גוש זהב שממתין להתגלות

מה זו אישיות? אומר רש"י "עשת של כיכר זהב הייתה". דבר ראשון כשאתה מגיע לאירוע, כשאתה זוכה להיכנס לדלת ששם נמצאת ההדרכה האמיתית קודם תדע שאתה "גוש זהב", "עשת של כיכר זהב הייתה".

קודם כל כשאתה רואה את אשתך, כשאת רואה את בעלך, את צריכה לדעת שיש כאן גוש זהב.

כל יהודי בפנימיות שלו גוש של זהב. אבל אני רואה פראות, אני רואה קמצנות, אני רואה חרדות, אני רואה גאווה, אני רואה עצלות. בתוך העצלות, בתוך הגאווה, בתוך החרדות, בתוך התאוות, שם נמצאות המרגליות האמיתיות.

אנשים לא מאמינים בעצמם שהם כיכר זהב וכל שכן לא מאמינים בילדיהם ולא בבני זוגם שהם כיכר זהב, אבל זה חלק בלתי נפרד מדרך הבעש"ט.

אתה צריך לראות שיש בילד שלך גוש של זהב למרות שהוא קופץ, משתולל, צועק ומתחצץ, התפקיד שלך לגלות אותו.

אבל כדי שתתחיל את התהליך הלא פשוט להגיע לכיכר זהב, צריך 'מקיש בקורנס'. רק כאבים יביאו אותך להתחיל להסתכל שונה על עצמך, על הזולת ועל החיים.

מהמכשול - אל גילוי האור

אומר רש"י "וחותך בכשיל" - כשיל מלשון כישלון.

כל מה שחשוב לכם בדרך הבעל שם טוב

ייעוץ אישי עם הרב:
050-3739010 שלומי

קו השיעורים העולמי
של דרך הבעל שם טוב:
03-30-90900

להקדשת עלון
ולתרומות:
052-225-8276

מענה אנושי
א'-ה' בין השעות
9:00-15:00

בטלפון: 03-30-90900
שלומי

קבלת עלון וחיזוקים
ישירות למייל:
derech.alon@gmail.com

קו סיפורי הילדים:
08-919-0090

בחסות: הדרך לבית משלך
053-3150162 ישראל משכנתאות:

שאל את הרב

לשאלות לרב
ניתן לפנות גם במייל:

ask@bshemtov.co.il

רוצים להזמין את הרב לשיעור ולהביא את האור לאזרחים?

בואו להיות שותפים ולהאיר את הדרך בכל הארץ!

חייגו עכשיו לשלומי כהן: 050-3739010

וקבעו תאריך לשיעור הקרוב!

מטפלת רגשית

עפ"י דרך הבעל שם טוב

052-5732470

הדרך לזכור ולהאיר

יצירה של אחדות מבית דרך הבעל שם טוב:
מסרים יומיים מלאי אור ותובנות עמוקות לחיים
מסודרים לפי זמנות השנה

לבקשת הרב ניקח כולנו חלק במיזם האחדות
שיפיץ את 'הדרך' ויקרב את הגאולה

מה בספר?

אחדות יומיים
מישפט אישי מהנפשות
בעל מושפעות לחיים
המשפטים נאספו בעל רב
משפחות הקדושים

זיכרון יומיים
לקדושים 'הרבות ברוך'
שנפלו ביום זה
בכל יום זיכרון וזמנות לאחור
הלימוד והימים

אור יומיים
מסר לחיים מותר
תורות הבעש"ט
נכתב ע"י הרב של"ט א

בשל ההוצאות המרובות יצאנו במבצע מיוחד!

תורמים 360 ש"ח סכום חד פעמי עבור ההדפסה
וננסיס להגדלה על 'שיעור אישי בביתכם' שיכניס לכם את הברכה לבית

בנוסף, התורם מעל 500 ש"ח:

יקבל ללא הגרלה: ספר אחד לשימוש אישי וספר נוסף לבית הכנסת שיבחר.

לתרומה
סרקו את הקוד

חיירו והאזינו לדברים המרגשים של הרב
אודות חשיבות המיזם:

03-30-90-900
שלוחה 56

לקבלת קישור לתרומה למייל שלחו הודעה: haderech.lev@gmail.com

דרכי יצירת קשר להפצה / תרומות להנצחה

מוקד אישי למשפחות הקדושים והנופלים: 052-225-8276

לתרומות ושותפות בעלויות ההדפסה:

052-716-3882

ארגונים, ועדי עובדים ועוד המעוניינים לרכוש את הספר
בנחות מוגדלת פנו עוד היום: 0522-58276

עם הילד, מה תהיה הגישה לילד?

היה אצלי זוג בפגישה. הבעל אמר לי -
"הרב, תסביר לאשתי שהבעל הוא מורה
הדרך החינוכי".

- "אוקי, אז מה אתה רוצה שאסביר לה?"
- "שאני זה שאומר איך מחנכים את הילד".

- "סליחה, אבל זה גם הילד שלה, זה לא
רק הילד שלך, למה שלא תתייעץ איתה?
אין לי בעיה שבסוף תגיד מה עושים,
אבל תשמע גם מה היא אומרת, מה היא
חושבת, תשמע את דעתה".

- "סליחה כבוד הרב, היא אחראית על
המטבח, היא תקבע כמה מלפפונים נשים
בסלט ובחינוך אני קובע".

- "אין בעיה, אבל למה שלא תשמע גם
מה דעתה? מה היא חושבת, מה כדאי?
איך כדאי לחנך את הילד".

לא! הוא לא מוכן. אני, אני קובע! זו גאוה.
למה אתה חושב שאתה מבין בדיק איך
לחנך את הילד? אולי יש לאשתך משהו
להגיד בנושא, למה שלא תשמע את
דעתה? הנה הגאוה, הנה המכסה שלא
נותן לזהב להתגלות.

אתה זה!

בתוך כל יהודי ה' שם כיכר זהב, אבל
הכיכר הזו עטופה בהמון מידות רעות
ובראשן הגאוה, וכדי שהאדם יסכים
להסיר את המכסה הזה צריך - מקיש
בקורנס - כאבים, וחותר בכשיל - לחתוך
את הכיסויים האלה עם הכישלון שלנו.
מה פירוש לחתוך עם הכישלון? כשאתה
חוזה כישלון - לא לדפדף אותו, אלא
להתחבר אליו: "אבא, תזכה אותי ללמוד
מהכישלון שלי שזה אני בלעדיך". זה
לא פשוט. קשה לאנשים לעשות את
העבודה הזאת ואז לא מבינים - איפה
הזהב שאמרת? ואיפה הכישלון? האם
התחברת לכישלון? האם אתה מוכן
להודות - "אני מציאות כישלון וכל פלוס
זה לא אני, אלא ה'. אנשים לא מוכנים
להודות בזה.

להכיר בנמוך ולפרוץ

"עד ירכה עד פרח מקשה היא" - אתה
צריך להגיע למצב שמהעבודה שלך
אתה תגיע ל'ירכה'. ירכה זה המקומות
הנמוכים, הירך. תצטרך להודות שיש
בך מקומות נמוכים. "אבא, בלעדיך אני
כעסן. אבא, אני בלעדיך קמצן. אבא, אני
בלעדיך עצלן, גאוותן, כל המידות הרעות
זה אני" - זה עד ירכה. להגיע להכרה,
להודאה, שאתה מצד עצמך מציאות של
המקומות הכי נמוכים שיש.

וממילא: "עד ירכה, עד פרח" - ברגע
שתגיע להבנה שאתה ירך, אתה תתחיל
לפרוץ, יתחילו לצאת הפרחים שלך.
כשתגיע למקומות הנמוכים: "אבא, אני
כעסן". מה יתגלה בתוך הכעס שלך?
ציצים ופרחים, כיכר הזהב. כמראה אשר
הראה ה' את משה.

כולנו חווים כישלונות, השאלה היא מה
אתה עושה כשאתה חווה כישלון? רוב
העולם כשחווים כישלון אומרים: "נכון,
נפלת", סליחה זה היה חד פעמי..."

זה לא ככה. לכישלון שלנו יש מסר מרכזי:
להתחבר אל הכישלון ולהבין שהכישלון
זה אני בלעדי בורא עולם. אני מצד עצמי,
בלי הרחמים שלו - כישלון.

"וחותר בכשיל", כשיל זה כישלון.

עם מה אתה יכול לחתוך את הגאוה
שלך שעושה כיסוי על כל הזהב הפנימי
שבתוכך? איך חותכים את הגאוה הזאת?
עם הכישלון. נפלת בכעס? מצוין. קח את
הכעס, "אבא, תזכה אותי ללמוד מהכעס
שהיה לי עכשיו שזה אני בלעדיך, שאני
מציאות של כעסן".

אל תתבלבל!

גשתי יהודי, מוסר שיעורים בבית כנסת
ויש לו תלמידים והוא בא לשמוע את
"דרך הבעש"ט". אמרתי לו: "מי אתה?"
הוא אמר לי: "אני מוסר שיעורים ואני
מחזק אנשים ואני, ואני ואני... מה אתה
אומר?"

- "אתה יודע שכל מה שאתה אומר זו
גאוה? אני מוסר שיעורים ואני מחזק
ואני ואני - זאת גאוה. זה אתה מוסר
שיעורים?"

- "אז מי מוסר שיעורים?"

- "לא אתה. אתה כישלון. לא נכשלת
בכעס? אין לך כישלונות?"
- "יש לי".

- מי הם הכישלונות? אני. אז מי מוסר את
השיעורים? השם.

מינוס ופלוס = אור!

המינוס זה אני, הפלוס זה ה'.

מה עושה הכישלון? חותר את הכיסוי
החיצוני של הגאוה שלנו. מה מתגלה
בפנים? כיכר זהב. ברגע שאתה מוציא
את העטיפה החיצונית שזו הגאוה של
האדם, מתגלה בפנים הזהב שבורא עולם
הכניס בתוכך. אז למה עכשיו לא רואים
אצלי זהב? כי כולי גאוה. לא השתמשתי
בכישלון לחתוך את הגאוה שלי.

"מקיש בקורנס וחותר בכשיל לפשט
אבריה כתיקונן" - להתפשט!
להתפשט ממה? מהאני שלי.

בלי ענווה אין בית

רוב הצרות בבית נובעות מגאוה. אני
בעל הבית, המילה שלי, הכבוד שלי,
המעמד שלי בבית. רוב המלחמות בבית
הן על מי נותן את הכוח, מי הקובע, מי
נותן את המשקל הכבד. שורש ההצלחה
של הבית זו הענווה. אדם עניו מבין שהוא
לא מבין בהכל ואין לו שום בעיה שאשתו
תלמד אותו.

מה את אומרת, איך כדאי לנהל את
החשבונות? מה את אומרת, איך נתנהג

גלי את טעמה המתוק של התורה

בואו להצטרף אלינו ללימוד חוויתי

בכולל הערב החדש של 'דרך הבעל שם טוב'!

בית המדרש 'פני אהרן', רחוב האדמור מקוצק 20, בני ברק

ר' אברהם: 052-225-8276 כל ערב 21:00-22:30 ר' נאור: 055-669-6727

הנצי"ח יקיריכם באור התורה
הזמנות מיוחדת להקדיש את לימוד התורה
לעילוי נשמת יקיריכם או לרפואה והצלחה.

בסוף כל יום:

מי שברך לתורמים
ואזכרת נשמות לנפטרם

הדיאטה של רחביה פרק א'

לא לחנם קראו לרחביה בשם המענין הזה. אמנם, הוא לא נולד שמן כל כך, אבל הוא הלך והתרחב מיום ליום, והשמן שלו נהיה מנסל לכל הדעות. לא היתה לו בעיה גנטית, וגם לא נטיה טבעית להשמנה, שאינה בשליטתו.

היתה לו בעיה אחרת: הוא אהב לאכול. רחביה לא סתם אכל. הוא אכל המון. הרבה יותר ממה שאדם נורמלי אוכל. רחביה התקשה לעמוד בנסיון של תאווה האכילה.

ונוסף על כך, המזון שאכל לא היה ממש בריא, בלשון המעטה. ממש פיצה היה עבורו ארוחת בקר משלמת. אחר כך הוא נשנש בורקס להנאתו, בצ'הרים אכל ערמה מכבדת של שניצלים נוספי שמן.

לא פלא שרחביה רק הלך והתרחב מיום ליום. הסוככים הביטו בו בזעזוע. "רחביה", היו מעירים לו, "אתה מגזים! כמה אפשר לאכול? תתבונן איך אתה נראה..."

כלם העירו לו. האחים, האחיות, ההורים, הדודים והחברים. אבל רחביה לא התייחס. הוא לא התבונן איך הוא נראה, כי הדמות שלו כבר לא נכנסה במראה...

אשתו של רחביה לא ידעה כיצד להתמודד עם הבעל שהולך וגדל מול עיניה. היא התבישה ללכת אתו לארועים. התבישה להיות לידו כשאכל במרץ.

ובהתלהבות. התבישה להיות זו שבעלה הוא השמן הזה, שכלם מצביעים עליו ברחוב. "בעלי היקר!" היתה מתחננת, "אני מבקשת ממך, תפסיק לאכול הרבה כל כך... זה לא נראה טוב בכלל. והכי גרוע – זה עלול להיות מסוכן".

אבל רחביה היה מגיב לה בבטול. "אל תדאגי, הכל יהיה בסדר. אני מרגיש נפלא. תני לי להנות מהחיים. תראי איזה אכל טעים יש כאן!" הוא היה אומר, וממשיך באכילתו.

"את לא מכירה את הפסוק: 'אכלו רעים, שתו ושכרו דודים'?" היה מוסיף במקריאה.

רחביה נהנה כל כך מההברקה המפסקת שלו, ומאז, כל מי שהיה מעיר לו על האכילה המפרכת שלו, היה זוכה לשמע את הפסוק הזה מתננן. זו היתה ה"תשובה המוחצת" של רחביה לכל גערה.

בלילות, היה רחביה נחר בקולניות רבה, כשהקולות הרמים מעירים את בני הבית. רק לרחביה עצמו הענין לא הפריע, אך לא למשך זמן רב. השמן שנוצב בגופו של רחביה, החל לאט לאט להציק לו. אבל רחביה היה מבטל את כל החששות והכאבים, וממשיך לזמזם: "אכלו רעים, שתו ושכרו דודים".

כל תקופה קצרה, היו הבגדים של רחביה נעשים קטנים עבור מידות גופו. זה התחיל בבקר אחד, שבו רחביה לא הצליח לסגור את הכפתורים של החליצה. הוא נסה לדחוף את הכפתורים בכוח, אבל הם לא החזיקו מעמד, והתעופפו. אשתו חשקה את שפתיה, כלאה את המלים הקשות שכמעט יצאו ממנה, וחברה לו סכות בטחון לחליצה.

למראה המגשם והמרשל של רחביה, הצטרפו גם שרוכי הנעלים, שהיו פתוחים תמיד. פעם הוא עוד נסה לקשר את שרוכי נעליו, אבל

ככל שהלך גופו והתרחב, התקשה רחביה להתכופף, והחליט לומר על הקשיחה המיגעית.

רחביה החל לסבל גם מכאבי גב. גדלה הבולתי מאזן של הבטן שלו, לא היטיב עם הגב. הוא התעקם והסב לרחביה כאבים חזקים. אבל רחביה השתיק את הכאב, והטביע אותו באכל המנחם.

ערב אחד, הלך רחביה לחתונה יחד עם אשתו. רחביה השתדל לא לפספס אף ארוע שהוא הזמן אליו. בארועים היה אכל כלבבו. משביע ונוסף שמן. והכי חשוב – בכמות גדולה ובחנם...

אשתו של רחביה לא חשה בנוח ללכת יחד אתו לארועים. היא נכנסה באנחה לעזרת הנשים שבאולם, והשתדלה לא לחשב מה עושה בעלה מעבר למחצה.

ואכן, מה שקרה שם, לא היה רחוק ממה שהיא דמינה, ממה שהיתה רגילה לראות.

החפה עדן לא החלה, ורק מעט מזמנים הספיקו למלא את האולם, אבל לרחביה העבדות הללו לא הפריעו. הוא נגש לאחד השלחנות, מלא את צלחתו בסלטים, עד אפס מקום, ולקח, בתור התחלה, שלוש לחמניות. רחביה התעשב בחיך מדשן ענג.

הוא לא הספיק לאכל. החיך קפא על שפתיו, והוא מצא את עצמו מוטח לרצפת האולם בחבטה אדירה, כשהכסא שעליו ישב, מפרק לחתיכות.

המכה שקבל היתה נוראה. הוא נחבל בראשו ושבד אחת מצלעותיו. את הארוחה הבאה שלו, הוא אכל בבית החולים. במשך שבועים הוא שכב שם, אך גם כשהשתחרר לביתו, לא שנה דבר מהרגלי האכילה שלו. כלם רמזו לו על כך שהוא נפל כי הכסא לא הצליח לשאת את משקלו האדיר, אבל הוא לא התרשם מהטעון, וזמזם בהתעלמות מפגנת, "אכלו רעים, שתו ושכרו דודים".

יום אחד, נסע רחביה באוטובוס כדי לערוך קניה שבקשה אשתו. הוא התעשב באנחה, והביט מבעד לחלון בנוף החולף מול עיניו. האוטובוס הלך והתמלא, וכשזקן רועד עלה באחת התחנות, לא נותר עבורו אף מקום פנוי. בלימה פתאומית כמעט הפילה את הזקן. הוא הביט נרגז סביבו, ולפתע ראה אדם שמן ביותר, מתרוחח על שני מושבים ומביט בשליו מבעד לחלון. המראה הצית את חמתו. "סליחה, אדוני!" קרא הזקן בקול גדול. רחביה הרים את עיניו, רואה לראשונה את הזקן הנרגז. "זו חצפה!" הצליף בו הזקן, "אתה תופס שני מושבים, ובגללך אין לי מקום לשבת! תתביש לך!"

למזלו של רחביה, הוא היה צריך בדייק באותו זמן לרדת מהאוטובוס, וכך הוא נמלט מהזקן העצבני. מפנה לו את שני המושבים... אבל רחביה לא "התביש לו", כפי שהמליץ הזקן. המבטים שנוצצו בו באוטובוס לא הפריעו לו, והוא זמזם לעצמו חרישית, "אכלו רעים, שתו ושכרו דודים..."

האם רחביה יתפס את עצמו ויצליח להשתנות? ומה צופן לו העתיד?

המשך יבוא בעז"ה בשבוע הבא.

להאזנה לספור בקו "לדים בדרך" חינו 08-9190090 ובחרו את מספר הספור המופיע בענן שמעל הכותרת.

כל בית בישראל
פותח את כל הקווים
לכל בני המשפחה

להצטרפות חייגו: 08-9190090

אין בית
ללא קו הילדים!

19
לילדים

*שימו לב במידה ואינכם יכולים לעמוד בתשלומים, אנא צרו עמו קשר. אנחנו פותחים לכולם את הקווים